

בידור

גולש קורקבנים עסיסיים ושתולים

המיצרכים: גברת יהודיה אחת. אדון גוי אחד. קורקבן אחד לשתילה. אופן ההכנה: לגייר את האדון, לשי- תול לגברת קורקבן.

כאן יש בעייה קטנה: הקורקבן המצוי בשוק הוא קורקבן של גוי בלבד. זה מס- בך מעט את אופן ההכנה, כי הגוי ש- התגיר לא רוצה להתחתן עם היהודיה שתולת הקורקבן-הגוי. מוסיפים להבשיל שופט ורופא, רבנית שהיא זמרת, ורבי-כפרות, שהוא גם תורם

רית, עם הרבה רעיונות מטורפים, ש- עדיין מתבטלת לה על אש קטנה. ורק לשם אינפורמציה: הגברת יהודי- דית רבת-הפוטות, הלא היא הכלה הכשר- רה לשעבר, היא החל אטאס, ואילו הגוי שכנגד, קוקבאר, ששינה שמו לחבקוק, הוא דובי גל, רבי-כפרות, שלמה בראבא מטביל את גברת רבת-הפוטות בפייילה, כשמתברר שהרבנית היא בעצם זמרת יוצאת מן הכלל (שולה חן). ועכשיו רק

גל מגורי בחול

צריך להסתכל על פרצופו של אורי זר- הר, השופט, ולהבין שקורקבן הוא עיקר- רון יטודי ביותר בהילכות גיור והשתלות.

אטאס קורקבן שתול

הקורקבן, מערבבים היטב, והרי גולש קורקבנים עסיסי ואקטואלי, המצליח ב- חדווה בכל מה שאפשר להצליח, קצת ב- רבנים וקצת ברופאים והרבה בקורקבנים, הנוכיות על מירשם זה שמורות לאדון החתולי, הבימוי ליזיס בנאי. ובעצם, זאת סאטירה ישראלית מקר-

בלדה

לעוזבי קיבוץ

מה יעשה איש מיסכן כמו דן אלמגור, ושמו מופיע רק בעשרים וכמה מתוך ה- מופעים על במותינו, ועוד נשאר לו כל- כך הרבה חומר פנטסטי בבית? הארון אלמגור הוא גם חי ותוסס ו- רענן, ופשוט משעמם לו יום בלי פר- מיארה ובלי ביקורת (הם מלהוכיח, הם החלילה) אם לא יחפש לו איוו במה

ג'ודי קולינס

מטען כבד של אישיות

אבל אז, לדבריה, נחנקה מן האווירה הצחיחה ומהבדירות שנכפתה עליה ב- מיסגרת הנוקשה של האימונים הקלא- סיים. זבעת אחת עם הרגשת מועקה זו, גילתה את הגיטרה, אולי כלי-הנגינה ה- חברותי ביותר הקיים. היא למדה לפרוט עליה, ובשקידה של ילדה מוסיקלית מ- בית טוב התייחדה עמה שנתיים. אחר- כך החלה להופיע במועדונים קטנים כ- זמרת-עם.

היקורי למזכרה? אלה היו ימי הזוהר של ג'ון באו, תחית הפולקלור בנפש הנוער האמריקאי ובאוני רבים נשמעה ג'ודי כ, עוד אחת עם גיטרה, המנסה ל- חקות את ג'ון המלכה. אלא שבעלי האוזניים הרגישות השגי- חו בהבל: הקול מלא ובשל יותר, ה- רפרטואר רחב ומגוון יותר, ומעל לכל - תנופה והבנה לכל שיר שהשמיעה, וזאת

מקום טוב באמצע

תיו של הבמאי, עד שאינו מספיקות לפתח אישיות משלה, והטרודות בכליך הרבה אמיתות, עד שאינו מגיעות להתעמקות אף באחת מהן. וכל זה גדוש עד כדי כך במילים (יפות, מקושטות ומומצאות), שנדמה כאילו השחקנים, השייכים לאצולה ה- הבימאית (חנה רובינא, שמעון פינקל,

פיוט ונוסטלגיה, אווירה סגונית ותפ- אורה רומנטית, צלילים מימים עברו, ודמויות ההולכות לקראת מותן - כל אלה משמשים בערבוביה את נסים אלוני ב, צוענים של יפו, בכורת השבוע בתי- אטרון הבימה. למעריציו של אלוני, זאת אורגיה בת- שלוש וחצי שעות, גדושה חוכמות, פיל-

אורגיה

לארוניםיסים

אחרון מסקין) אינם מצליחים תמיד לרדת לסוף דעתו של המחבר. לא פעם נשמעים דבריהם כדקלום חגיגי, ולא כדיאלוג חי.

אבל אסור לקחת מן הצוענים את מה שיש בו בשפע: קסם של תיאטרון, הצגה אמיתית, תפאורה מופלאה (יוסל ברגי- נר) עשרות המצאות בימתיות (כמו צוות הנגנים, החולף מדי פעם על הבימה) וכמה סצינות של קאבארט או פולקלור, כמו הפתיחה של קלצ'קין או שירי הצור- ענים של בנאי, המהווים מנינים תיאטר- רוניות.

שני השחקנים האלה הם גם הבול- טים ביותר באנסמבל עשיר, עטור שמות כוכבים. קלצ'קין זוכה לכמה רגעים נדיר- ים בדמות הברדן הדגול, החי בעבר מפואר ורוחוק. שמוליק סגל כאיש קטן עם כוונות גדולות, אמיתי ומשכנע, ואילו יוסף בנאי, כצועני שכל דוביו מות, והוא מוכרח להיכנס לכבלי המימסד, נראה כדמות היחידה ששפת אלוני נהי- רה לו כשפת-אמו, והוא שט בה בביטחון גמור, כדו במים. משום כך היה הצור- עני שגילם הוא, הטיפוס השלם ביותר במוזיאון הצועני של אלוני.

פולים והברקות אופייניות, אורגיה כל- אלוניסיוס, אורגיה שבה לא חשוב כל- כך מה נאמר, אלא איך נאמר. וכל המרבה, הרי זה משובה.

לעומת זאת, אותם שאינם נמנים על האלוניסטים בלב ונפש, מצבם קשה יותר, כי, הצוענים של יפו" זה ים מתנועע של רמזים, סמלים, כוונות ודמויות, שבעצם אינו מגיעות אף פעם לביטוי שלם, אבל חולפות במהירות רבה, זו אחרי זו, כאי- לו רצה מישהו להראות שאין בעולם בעייה שהמחבר אינו ער וקשוב לה.

בין אם המדובר בכך שכל העולם במה, וכל האנשים שחקנים, או, אם תרצו, צוענים; או באידיאליסטים שאיש אינו חפץ ביקום; או בוטריים הנהנים מ- עצם הצידי אחרי קורבנותיהם יותר מאשר מלכידת הפושע גופו; או באמנים דגוי- לים המתפלשים ברפש של אשליות לעת זיקנה; או באילוף האמן הבוהמי לאיש המימסד; או בקלפים כסמלים לחיים ולמוות; או ביחס האמביוואלנטי (איזו מילה מפוצלת במקום "דו-רכימי") של הנשים אל הגברים; או בדרמה של גורל שאין לבני-התמותה מנוס מפניו; או, או, או, אפשר להמשיך בסידרת ה,או"אים כמיספר הרפליקות בהצגה. וברוך השם, ישנן הרבה מאוד.

ובין כל ה,או"אים הראשיים וה- ,,או"אים המישניים, מטיילות הדמויות כצלליות, העסוקות כליכך בהצגת דיעור

הזמרת

שיאסה

בנשן

ובשיכורים

פנוייה, ואיוו להקה הרוצה לעשות משהו, ויתן להם מלא החופ, שירים ובלאדות ופיומונים מתורגמים ומקוריים ועוקצניים וגסים, וסתם שירים שכתב להם מילים.

ובכן, בשעה טובה, שלישיה חדשה ב- תוכנית חדשה ובסיגנון הוזה בערך:

„הייתי אז ילדונת, עבדתי במטע. במטע של מיסטר טי, ויום אחד נשארתי, אחרי העבודה, והבוס נשאר אתי. הלילה רד אך הוא אמר עוד אין לך מה לרוץ, בואי נא אלי הסוכה, כי פשוט ברצוני לשמך מפני הטל אשר בחוק.

זה הבית הראשון של שירי-עם אנגלי עתיק „הטל אשר בחוק" וזה הבית ה- אחרון שלו:

למחרת פוטרתי בלי סיבה ובלי פרוטה לא היה על מי לכתום. עכשיו הריני גרה עם בתי הפעוטה הדומה מאד לבוס. היזהרי מן הגברים! וכי לבתי אנוץ - אז יותר מכל בידחי מה שרק רוצה לשמך מפני הטל אשר בחוק." השלושה המגשישים את שרשרת העתי- קות-המתודשת של אלמגור הם מיכל טל, לפי גרנות ואמנון ברנזון. הראשונה יפה, השני מעודן והשלישי במישקל כבד, ו- הוא גם שהפיק את הערב.

אפשר לקרוא לו בשקט ערב של בל- דות לעוזבי-קיבוץ. כי אמנון ברנזון היה פעם קיבוצניק, והבמאי, שהוא פנים חד- שות על הבמה המיקצועית, נדב לויותן, גם הוא עוזב קיבוץ. ובניתיים מריצים את התוכנית בקיבוץ, ויש אומרים ש- הם קהל טוב יותר ומסוכן יותר מהקהל התל-אביבי.

אומרת מטען כבד של אישיות. וכבר, בתקליטה הראשון מסתבר שג'ודי אינה „עוד אחת" כי אם אחת ויחידה, אמנית, המבצעת שירים שעיקר מעלתם הוא ה- יופי, ולא כמו האחרים. עצם היותם עמ- מיים.

היא בחרה פיומונים במלכחיים. הש- מיעה קטעים של המשורר והמחזאי האי- רי הגדול ייטס, וככל שעבר הזמן החדידה לפיומוניה יותר פולקלור מודרני, כלומר שירים של דילאן ושל סרד הלרמן (ה- ידוע מן האורגנים), של פיט סיגר ושל וודי גארתרי, של ג'וני מיטשל, ריצ'ארד פאירנה (חתנה של ג'ון באו) וג'ון פי- ליפס (האמהות והאבות).

ואם הסיגנון היה יעממי, הרי התוכן היה אקטואלי ועירוני בהחלט. עד מהרה הפכה ג'ודי לאחת מנושאי הדגל של ה- מחאה האינטלקטואלית באמריקה, ולחד- המת כולם הצליחה אפילו להגיע למיצעד הפיומונים עם להיטים כמו „שני הצדדים עתה".

שעות מאוחרות. כיום עובה ג'ודי את מועדוני הלילה, משום ש,נמאס לה מהשעות המאוחרות, השיכורים ועשן ה- סיגריות." היא מופיעה רק בקונצרטים, והרבה מאוד באוניברסיטאות, מקומות ב- הם היא בטוחה שהקהל בא להאזין לה, ולא לשמוע צלילים כרקע לשיחה. „ה- שמאל החדש" משתגע אחריה (למרות שהיא טוענת שזהו מושג שאת פשרו אינה מבינה) ואנשיו מוצאים בה את ה- מבצעת האידיאלית לשיריהם.

הופעתה בישראל בעוד שבועיים היא הזדמנות נדירה לאהובי פיומונים טובים, ולא להא להשעייך לא הבינו „בעצם, מה קואב לנוער המטורף הוזה של היום" ?